

daarlig Omkostning ved Driften, hvori der ikke kan indtræde nogen Forskyrrelse, med mindre det efter et længere Tidsløb maatte mod Formodningen vise sig, at Fondens Indtægter havde været utilstrækkeligt ansatte; thi skulde dette ske, maatte enten Driftens Tilskud forhøies eller Dækning direkte ydes af Statskassen. Nogen Sikkerhed for, at en saadan Mulighed aldrig skal blive til Virkelighed, er ikke tilstede og kan næppe tilveiebringes, da det jo paa Forhaand er umuligt at opstille nøiagtige Beregninger over, hvor mange Personer der til enhver Tid ville blive at pensionere og i hvor mange Aar de enkelte Pensionister ville gennemsnitlig komme til at nyde de dem tillagte Pensioner. Der skal lange Tiders Erfaring til herover at bygge en absolut paalidelig Beregning. Enhver Beregning, der nu kan anstilles, vil næppe blive mere end et Skøn, idet man maa gaa ud fra Forudsætninger, som tilbøielig ere vilkaarlige; man vil ikke kunne komme videre end til Haabet om, at den senere Virkelighed vil give Afvigelser til begge Sider af de tænkte Forhold, saa at en nogenlunde Udværgning kommer tilstede derved, at de gunstigere og ugunstigere Tilfælde i ensartet Maal ville væsentlig opveie hinanden. Underudvalget kan efter de meddelte Oplysninger om den Erfaring, der allerede er indhentet fra de sjællandske Baners Pensionskasser, ikke se Andet, end at der er Rimelighed for, at en forstandig Styrelse vil — særlig gennem en maadeholden Brug af Retten og Pligten til at afskedige det Personel, som ikke længere er arbejdsdygtig — kunne regulere Pensionskassens Udgiftsside saaledes, at der ingen Fare bliver for, at Midlerne ikke i alt væsentligt skulle vise sig tilstrækkelige.

Med Hensyn til de foreslaaede Pensionerings-Regler bemærkes Følgende. En stor Del af de opstillede Vilkaar for Pensioner og dennes Fortællelse ere i Samklang med tilsvarende Bestemmelser, som allerede findes i Statens ældre Pensionlove eller paa anden Maade ere vedtagne af Lovgiv-

ningsmagten; disse skjønnes ikke at kunne give Anledning til videre særlig Omtale. Af mere speciel Bestaaffenhed ere efterstaaende Forslag:

- 1) At Pension kun gives efter 10 Aars Tjeneste;
- 2) At en Enkes Pension altid sættes til en Treiedel af Mandens Pension;
- 3) At Pensionens Størrelse voger med et ensartet Beløb ($\frac{1}{75}$) for hvert Tjenestear og naar sit Høidepunkt efter 35 Aars Tjenstydelse;
- 4) At Pensionens Størrelse i Forhold til Lønnen er større eller mindre efter de pCt., der ere aftortede i de Vedkommendes Lønning, og saaledes regulerede, at alle Klasser af Pensionister i lige Grad komme til at nyde godt af Banedriftens Pensionerings-Bidrag;

Udm. Som Følge af denne Grundsætning bliver der i Virkeligheden 3 Pensionklasser, svarende til de ovennævnte Bidrag, der aftortes i Lønnen, nemlig:

- a) 1ste Klasse, der kan faae fra $\frac{1}{5}$ til $\frac{2}{3}$ af Lønnen i Pension;
- b) 2den Klasse, der faar $\frac{3}{4}$ af fornævnte Pension, altsaa ikke udover $\frac{1}{2}$ af Lønnen;
- c) 3die Klasse, der faar $\frac{1}{2}$ af første Klasse; altsaa ikke udover $\frac{1}{3}$ af Lønnen.

Da de 3 Klasser nærmest svare til det høistlønnede Personale, det mellem-lønnede og det lavestlønnede, bør det formentlig tages under Overveielse, hvorvidt Omvendring i Grundsætningen om lige Pension af Banedriftens Tilskud med Tillæg eller ikke Tillæg efter den forskjellige Indeholdelse i Lønningerne ikke vil være tilraadelig.

- 5) At Udregningen af Pensioner til det aldeles underordnede Personale (6te Lønningsklasse) simplificeres derved, at Udgangspunktet ikke bliver de faktisk oppebaarne Lønninger men disse forudsatte Gjennemsnits-Lønninger (fr.